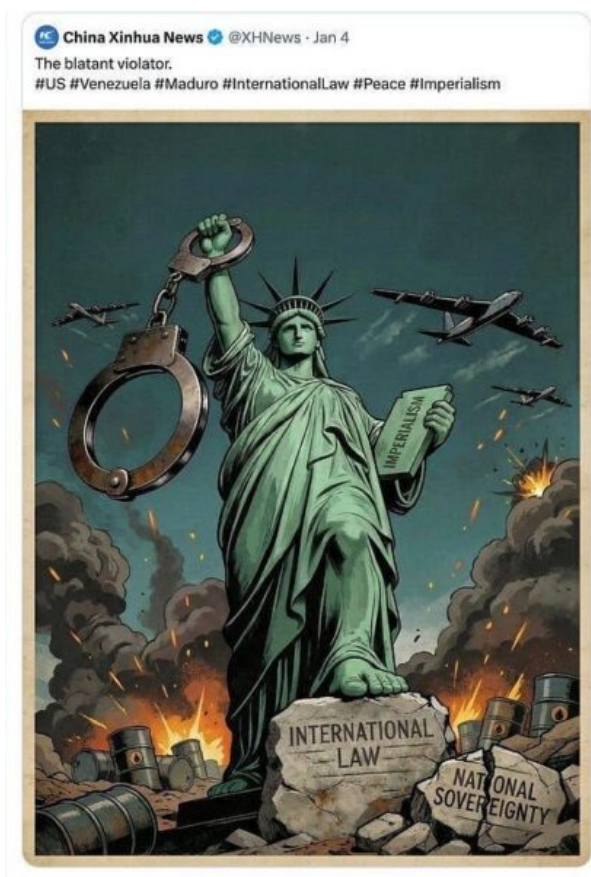

USAs monumentala lögner

USAs monumentala lögner

I Washington är de mest absurda lögnerna för att rättfärdiga sina imperialistiska äventyr vanligt förekommande. Det spelar ingen roll om den sittande presidenten är demokrat eller republikan (det är som att säga: Coca-Cola eller Pepsi-Cola: det är samma sak... för att uttrycka det utan svordomar), deras interventionistiska politik förändras inte. Genom historien är listan över absurda lögner oändlig, men oavsett hur absurt det är, fungerar de.

Till höger: vapen för massiv distraktion

Börjande med Pearl Harbor, som rättfärdigade deras öppna inträde i andra världskriget, är deras fräcka berättelser obeskrivliga:

Att hejda den internationella kommunismen, i Guatemala (1954), Chile (1973), Grenada (1983), Plan Cóndor, i Sydamerika (från 1975).

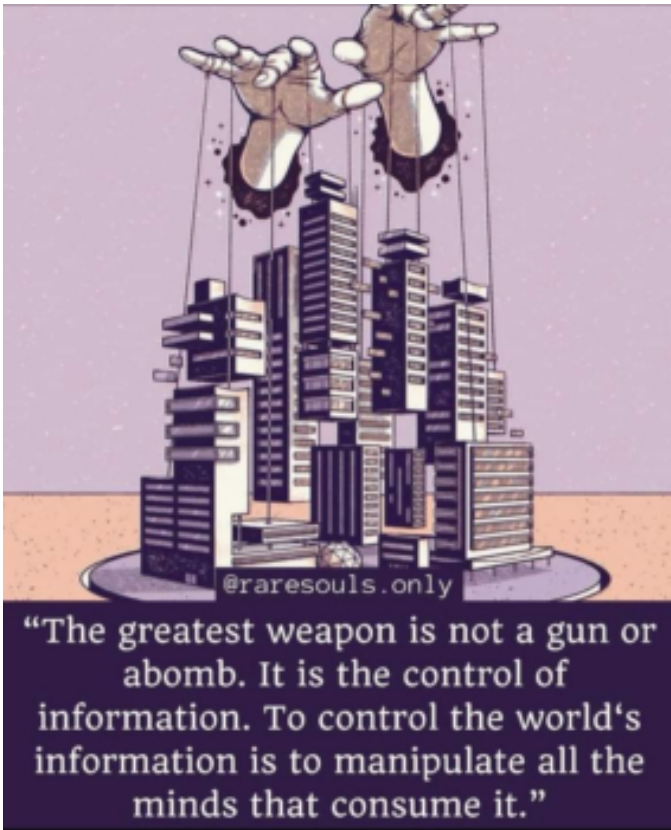
Att försvara sig mot militära attacker, till exempel mot den möjliga sandinistiska invasionen av Texas (sic) på 1980-talet, och därmed få en ursäkt att skapa Contras.

Främja demokrati och mänskliga rättigheter i Panama (1989), på Balkan (under 90-talet), vilket ledde till den irrationella absurditeten att genomföra "humanitära" bombningar i det upplösta Jugoslavien.

Kampen mot terrorism, efter raset av tvillingtornen i New York, genom att attackera Afghanistan (2001), Irak och dess påstådda massförstörelsevapen (2003) och Libyen (2011).

Kampen mot narkotikahandeln, Plan Colombia, omdöpt till Patriota (från 2000) och den senaste interventionen i Venezuela med kidnappningen av president Nicolás Maduro.

Varje politisk-militär åtgärd som drivits av Vita huset, dold eller öppen, alltid till förmån för dess stora företag, har haft någon lögn som motivering, naturligtvis otrolig, men såld av kommersiella medier som obestridliga sanningar. Nazisten Goebbels maxim om att "ljuga och ljuga outtröttligt" verkar ge goda resultat, eftersom dessa lögnar blir de "sanningar" som imperiet behöver presentera för att rättfärdiga sig.

**"WHOEVER CONTROLS THE
MEDIA CONTROLS THE
MIND."
- JIM MORRISON**

Who controls your mind?

Med Kuba är det något speciellt: man försöker inte störta revolutionen eftersom det inte finns några resurser att stjäla där och man har inga förevändningar för att försvara amerikanska företagsintressen?. USA har attackerat landet i mer än sex decennier eftersom ön utgör ett dåligt exempel. Ett exempel på värdighet och suveränitet, som byggt upp en socialistisk modell mitt framför näsan på imperiet, och som inte har gett efter under dessa långa år av olika attacker, med en grym blockad som fördöms av stora delar av världen, men som inte upphör, och som nu fördjupas.

Efter att ha provat oändliga medel för att få den kubanska processen att fallera, säger imperiets nuvarande ledare, Donald Trump, att revolutionen är ett ovanligt och extraordinärt hot mot USA:s nationella säkerhet och utrikespolitik? på grund av dess påstådda stöd till terroristgrupper som konspirerar mot den nordliga stormakten. Därför inför han ett oljeembargo och en enorm skärpning av blockaden, vilket hindrar länderna i regionen från att fortsätta att ha kubanska medicinska brigader som avhjälpt bristen på hälsovård. Denna hårda skärpning av blockaden har karaktären av folkmord, av brott mot mänskligheten, helt enkelt.

Eftersom det är den främsta kapitalistiska makten i världen som främjar folkmordet, vågar ingen ifrågasätta den, utom Kina och Ryssland.

Låt detta vara en marginalanteckning: efter andra världskriget, som USA tillsammans med de allierade ansåg sig ha vunnit, kunde man ställa nazistledarna inför rätta i den historiska rättegången i Nürnberg för brott mot mänskligheten. Men ingen satte Washington på anklagarbänken för att ha släppt atombomber över icke-stridande civilbefolkning i Japan. Utan tvekan skrivs historien av vinnarna. Nu, med sitt allsmåttiga tal, känner sig den amerikanska härskande klassen, representerad av denna pompösa cowboy från Hollywoodfilmer, full av arrogans att försöka underkuva ett litet och fredligt land som Kuba. Hur länge ska dessa orättvisor fortsätta?

Med denna utpressning som vi nu ser, är det Vita husets mål ? detta är inte en ?galenskap? från Trumps sida, utan en statlig politik som har pågått sedan revolutionens början ? att helt kväva det kubanska folket, och på så sätt försöka underkuva regeringen och skapa social oro, i syfte att tända en folklig revolt som sätter punkt för det socialistiska experimentet.

Trump, med sin egenartade stil av högfärdig mobbare, har tagit av sig masken som ?försvarare av frihet och demokrati? som tidigare administrationer i Vita huset sminkade sig med, och säger det utan omsvep: ?Detta halvklot är vårt?, med hänvisning till Latinamerika, och markerar därmed sitt ?eget? territorium inför Kinas och Rysslands frammarsch. I Kuba finns det inga avsikter för att plundra andra: det finns värdigheten hos en nation som genomförde en socialistisk revolution för 67 år sedan och som, trots fruktansvärda svårigheter, fortsätter att vara en förebild och försvara en icke-kapitalistisk modell.

President Trump säger nu att Kuba vill ha en dialog. Dialog under utpressning, under press, är ingen dialog: det är en parodi på dialog.

?Kuba är redo för en dialog med USA (...) utan påtryckningar, utan förhandsvillkor, på lika villkor, med respekt för vår suveränitet, vår självständighet, vår självbestämmanderätt, utan inblandning i våra inre angelägenheter?, sade öns president Miguel Díaz-Canel.

Socialismen har inte misslyckats i Kuba; USA kväver landet på ett monstruöst sätt, därför försöker man få den nuvarande situationen att framstå som katastrofal. När den kapitalistiska pressen visar på strömavbrott, svårigheter i det dagliga livet, de smärtsamma olägenheterna i vardagen för att överleva på ön, överdrivs allt detta för att visa att den socialistiska modellen är ogenomförbar, och utan att nämna orsakerna till svårigheterna.

**“To say that
‘socialism doesn’t
work’ is to overlook
the fact that it did.**

**In Eastern Europe, Russia, China, Mongolia,
North Korea, and Cuba, revolutionary
communism created a life for the mass of
people that was far better than the wretched
existence they had endured under feudal
lords, military bosses, foreign colonizers, and
Western capitalists. The end result was a
dramatic improvement in living conditions for
hundreds of millions of people on a scale
never before or since witnessed in history.”**

Michael Parenti, *Blackshirts and Reds*, 1997

Men det verkliga misslyckandet ligger i den imperialistiska etiken, som fortfarande anser sig ha en gudomlig rätt att påtvinga hela planeten sina regler. Det är ett misslyckande som mänskligt projekt: det globala samhället kan inte styras av önskingarna hos en mäktig grupp som bestämmer mänsklighetens öde efter sina egna intressen. Där ligger det stora misslyckandet!

Marcelo Colussi, Cubadebate 260213 (ZT)

Cuba y las monumentales mentiras de Estados Unidos

Gillar du det Svensk-Kubanska Föreningen gör?

Vill du bidra till kampen mot den omänskliga blockaden?

Swisha en tjuga eller valfri summa till

123 589 0975 eller pg 40 54 11 -0

Ett ännu mer betydelsefullt stöd är medlemskap!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap

150 kr för pensionärer, arbetslösa och studerande) Samma swish som ovan.